

til det høje Tings Velvillie og anmode om, at vi nu endelig fremme Sagen og faa den bragt ud af Verden.

Lunn: Jeg har bedt om Ordet blot for at gentage de Betragtninger, jeg fremsatte i Fjor om samme Lovforslag, idet jeg ser Sagen saaledes, at ved Loven af 8. Maj 1894 er der blevet givet den Egn et Løfte, som jeg synes, man skulde til det yderste holde levende. Naar det nu har vist sig, at den sydlige Halvpart af den da paatænkte Linie ikke lader sig gennemføre, men derimod, at den nordlige Halvpart kan gennemføres, synes jeg, man skal opfylde Løftet fra 1894 saa vidt, at man skal lade den nordlige Halvdel af Egnen gennemføre sin Part og give den Statens Støtte dertil. — I den Mindretalsbetænkning, jeg afgav i Fjor, henlede jeg Opmærksomheden paa det ønskelige i, at Amtsraadet i Forvejen vilde tilkendegive sin Mening, om det vilde støtte denne Sag. Jeg fastholder denne samme Betragtning endnu, at det vilde være ønskeligt, og jeg vil henstille til den højtærede Minister, om han ikke skulde finde sig foranlediget til at forlange af Forslagstillerne fra i Fjor, at de oplyse, om Amtsraadet er villigt eller ikke villigt til at støtte Sagen. Thi deraf vil naturligvis manges Afstemning i denne Sag paa dens sluttelige Stadium være afhængig. Kan det vides i Forvejen, at Amtsraadet ikke er villigt til at støtte Sagen, er Sagen uigennemførlig, og saa er det ikke værd at rejse noget Spørgsmaal om den. Er det derimod givet, eller kunde det blot forsikres nogenlunde sikkert, at Amtsraadet vil støtte den med sin Fjerdedel af Bidraget, saa er jeg temmelig vis paa, at Sagen vil finde fuld Tilslutning ogsaa her i dette Ting.

Ministeren for offentlige Arbejder

(*C. Hage*): Loven af 8. Maj 1894 omfatter, som man vil erindre, omtrent 30 forskellige Privatbaner, paa hvilke det er Regeringen tilladt at give Koncession indtil Aar 1904. Det maa vistnok siges, at dette er alt, hvad det i Løbet af 10 Aar kan være rimeligt at bygge af Privatbaner her i Landet. Der er ganske vist kommet Forslag frem om flere endnu, men som Helhed turde Loven af 1894 omfatte saa meget, som vi i et saadant Aaremaal forstandigvis kunne overkomme af Privatbaner. Derfor har jeg ogsaa stadig ment, at det var rigtigt at stille sig paa det Standpunkt, at der ikke bør være Tale om at lade Staten optage Anlæg af ny Privat-

baner, forinden Loven af 1894 er udløben. Hvis jeg altsaa betragtede den lille Bane, der her er Tale om, som en ny Bane, vilde jeg finde, at den burde behandles paa samme Maade som Forslag om andre ny Privatbaneanlæg, der i de sidste Aar have været fremme paa Rigsdagen. Men saaledes er Forholdet efter min Opfattelse ikke. Jernbanen fra Rødkærsbro til Silkeborg er opført paa Listen i Loven af 8. Maj 1894; det, der her er Tale om, er da udelukkende det, at give Bemyndigelse til, at Koncession kan gives paa et Stykke af denne Bane, saaledes at i Stedet for at gennemføre hele Linien kan man indskrænke sig til at anlægge den Del, som er mest ønskelig af Hensyn til den lokale Trafik. Forholdet er jo det, at siden Loven af 1894 har Staten selv ved Loven af 1900 grebet ind i Jernbaneforholdene paa denne Egn ved at paatage sig at anlægge som Statsbaner de to Linier fra Viborg til Herning og fra Langaa til Silkeborg. Staten har derved selv gjort en Bane Rødkærsbro—Silkeborg overflødig som gennemgaaende Linie eller i alt Fald saa vidt borttaget en forstandig Grund til dens Gennemførelse, at den, det maa man sige, har afskaaret Muligheden for at skaffe Penge dertil. Men den Trang til et lokalt Jernbaneanlæg, som er til Stede, afhjælpes ikke derved, at man i en vis Afstand saavel mod Øst som mod Vest anlægger to andre Baner. Derfor forekommer det mig, at Beboerne af Kellerup og Strækningen fra Rødkærsbro til Kellerup have et ret naturligt Krav paa, saafremt de kunne skaffe Midlerne til for deres Vedkommende at præstere det nødvendige til et lokalt Anlæg, at der da ikke fra Lovgivningsmagtens Side lægges dem Hindringer i Vejen derfor. Det er ud fra denne Betragtning, at jeg har ment at burde imødekomme Ønsket om, at Loven af 1894 ændres i Overensstemmelse med det foreliggende Forslag. Det forekommer mig, at man maa erkende, at Beboerne der paa Egnen med Føje vilde kunne anse sig for mindre vel behandlede, hvis man vilde nægte dem denne Indrømmelse. De Indvendinger, som ere fremførte med Hensyn til Silkeborg Kommunes Interesser, synes mig at være ret vanskelige at begrunde. Jeg tror ikke, at den Konkurrence, som denne Bane kan paaføre Silkeborg, vil være af nogen Betydning, og i alle Tilfælde formaar jeg ikke at indse, at dette Stykke Bane skulde bevirke, at Silkeborg blev vanskeligere stillet i Konkurrencen med Kellerup, end